

L'ARGUMENTARI NO RAONAT D'UNA INCOMPRESIÓ

Germán Llorca Abad

De matí, la casa s'ha convertit en un rebombori d'entrades i d'eixides, de comentaris i de converses, de planificacions i d'expectatives. La sensació per tot és com d'una gran alegria. Un prelude perfecte per a un dia que hauria de ser també perfecte. I és que, una volta tancades les presses als alçadors del cap, només cal esperar que tot passe com s'ha pensat. Quina emoció!

Al carrer, l'activitat no recorda la de tots els dies. Pares, mares, xiquets i xiquetes, colles d'amics, visitants, algun venedor desbordat amb el confeti i ambient de molta festa. Totes les persones mesclades en un riu de color i soroll, apressades algunes i confiades les altres. Res d'estrany ni d'estranyar, en realitat. Quants anys jugant a repetir aquells instants!

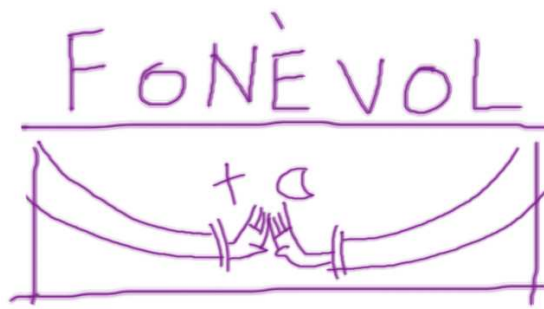
* I on anirem?

> A la Plaça.

Sobre la marxa, s'han d'anar fent algunes decisions. És un dia important. Enguany, si cap, més important. Hi haurà alguna cara coneguda entre els protagonistes i l'atenció s'ha de fer sentir de manera especial. No és habitual saber que qui baixa pel carrer és algú amb qui m'estic tantes hores.

- Des d'on creus que ho vorem millor?

> Igual si t'arrimes al Cantó el Pinyó...

- Al Cantó el Pinyó?

> Sí; no? L'any passat va estar bé.

- Tens raó.

Potser no siga el millor dels llocs per a presenciar la desfilada. Però és el que té eixir tenint el temps justet! A més, i al final, sempre es descobreix un matís que fa que l'experiència siga nova. Fins i tot, en segons quins moments, la formació es pot mirar de cara i només és qüestió d'anar aguantant on està per poder trobar-ne el forat quan toca.

- Anem a posar-nos ací.

La policia local fa deu minuts que s'afanya a deixar buit l'empedrat que ompli la calçada. La tasca és gran: literalment, no es pot caminar.

* Mamà, per quin carrer desfilen les xiquetes?

> Les xiquetes no desfilen hui, bova. Hui és el dia de la Glòria Infantil.

Sense voler, la música s'ha anat acostant. Primer, la cadència rítmica dels tabals. A poc a poc, el so del metall gran. I al final, esgolades dins d'aquella tabola, les notes de la fusta i del metall xicotet.

* I per què no desfilen?

> No desfilen perquè hui no els toca.

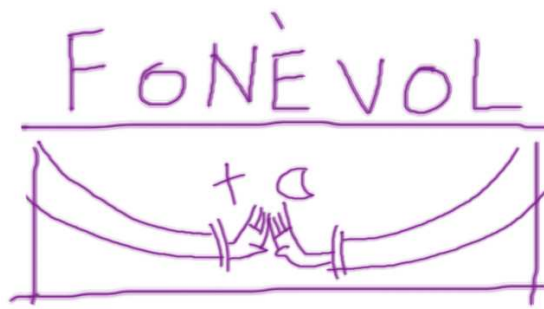
* (...) Sí, però per què?

> Perquè només desfilen els glorieters.

* Ja, però jo vull saber perquè.

> Xica, perquè és el que toca.

* (...) No ho entenc.

> És que no ho has d'entendre i calla't, què ja ve el teu cosí!

Una filera de xiquets ben posats amb els vestits de festes s'acosta lentament. Un corredor d'aplaudiments compassats amb l'espectacle. *Txim-Pum, Txim-Pum... Bravo! Molt Béeee! Això és! Txim-Pum.* En un tres i no res, s'acaba tot i comença la dispersió general.

- Què bé ho ha fet!

> Sí, no es notava que estava nerviós!

- I com marcava el pas!

> És que s'han passat tot el mes clavant-li-ho en el cap!

* (...) Mamà, pots dir-me ara per què no poden eixir xiquetes?

> Mira que pots ser plom! Comencen les festes d'ací a poquet i els xiquets han tret el vestit dels armaris i són com l'anunci de què venen els moros i cristians.

* (...) Si això ja ho sé, però per què no poden ser xiquetes?

- Fes el favor de no preguntar-li més a ta mare. Es fa com es fa i punt i final.

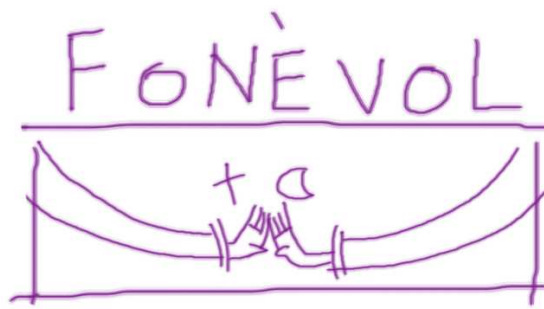
* (...) Però...

- Ni *peros* ni res. Un dia ho entendràs.

[...]

Aquella vesprada anunciava un final de dia diferent al previst. Era com si una llum fosca haguera acabat omplint-ho tot. Esvariant-se de balcó a balcó i de cantó a cantó penjaven uns fils de claror trista. *"I per què no podré eixir jo de gloriaret...". [***]*

[***]. Aquest conte no és una ficció. Qualsevol paregut entre els personatges i la història amb la realitat és completament autèntic i no literari. El creador

d'aquest relat dóna permís a qui puga llegir-lo per a pensar en allò que té d'il·lògic i aporta una llista, aleatòria, fortuïta i profundament incompleta de qüestions paral·leles de reflexió:

Fet: L'any 1880 s'aboleix la llei de tinença d'esclaus a l'Estat Espanyol.

Fet: Els trabucs no existien en l'època de la reconquesta.

Fet: L'any 1978 s'aprova la Constitució, que atorga els mateixos drets i obligacions als homes i les dones.

Fet: El plàstic no s'havia inventat en l'època de la reconquesta

Fet: Enguany les festes no seran 22, 23 i 24... i no s'acabarà la vida en el planeta.

Fet: Tot el món tenim la nostra opinió i punts de vista sobre les coses més diverses.

Fet: Tot el món tenim el dret a expressar, des del respecte i l'enteniment de l'integritat física i moral dels sers humans, les nostres opinions i punts de vista.

Fet: No tot el món té pensaments elaborats, complexos, lògics i raonats sobre les seues opinions i punts de vista.

Fet: Cada dia escoltem menys.

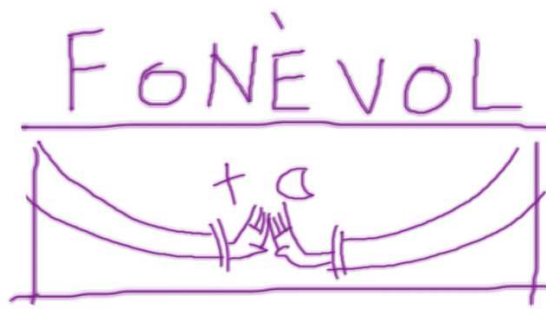
Fet: El tren fins a Alacant està per a acabar.

Fet: Les dones estan discriminades en les festes de moros i cristians d'Alcoi.

Fet: El plis-plai i la "mentira" no existien en temps d'Al Azraq (i a mi m'agraden més amb Cerol).

Fet: Envel·lim, el món canvia i l'Univers té una vida estimada de 14.000 (catorze mil) milions d'anys.

Fet: El pensament i la construcció de les idees és millor quan es fa entre moltes persones i quan hi ha diàleg.

Fet: Només els homes i les dones realment lliures són els responsables primers i últims de la transformació de les seues circumstàncies socials i culturals.

Fet: Només els homes i les dones lliures poden dialogar.

Germán Llorca Abad